

## Hoofdstuk 15

*Lieve kleinkinderen,*

*Weten jullie nog wat ik in het begin van deze kinderbijbel over de Messias verteld heb?*

*Lees nog maar een keer de hoofdstukken 1 t/m 4 voordat je in dit boek verder gaat lezen.*

*De Messias, die door God als een kleine baby naar deze wereld werd gestuurd, **dat was Jezus**. Ja, Jezus was een mens met Goddelijke kracht, want God is zijn Vader.*

*In het verhaal hieronder, dat over Jäirus gaat, laat Jezus een aantal mensen zien dat Hij de Messias is, de Zoon van God. Jezus heeft de macht over leven en dood. Jezus is sterker dan de dood.*

*Het verhaal over het dochttertje van Jäirus staat drie keer in de bijbel. Twee keer wordt verteld dat Jezus ten strengste verbod om aan de mensen te vertellen dat hij het dochttertje van Jäirus weer uit de dood had doen opstaan.*

*Maar in het bijbelboek Mattheüs, hoofdstuk 9 : 26 staat: 'Het verhaal over dit meisje werd bekend in het hele land.*

|                     |                 |          |          |        |      |
|---------------------|-----------------|----------|----------|--------|------|
| <b>Hoofdstuk 15</b> | <b>- Jäirus</b> | <b>-</b> | Mattheüs | 9 : 18 | - 26 |
|                     |                 |          | Marcus   | 5 : 21 | - 43 |
|                     |                 |          | Lucas    | 8 : 40 | - 56 |

Bijna iedereen in Kapernaüm kende Jäirus. Ja, hij was een belangrijk persoon in deze stad. Niet alleen leidde hij de diensten in de synagoge, hij was ook de voorzitter van het synagogenbestuur. En daardoor had hij ook een heel belangrijke stem in het college van de rechtbank. Meestal ging het om kleine vergrijpen zoals het stelen van een beetje geld (zakkenrollers). Maar deze rechters van de synagoge (de kerk) konden bij een ernstige wetsovertreding ook een persoon laten geselen. In het ergste geval zelfs iemand tot de doodstraf veroordelen.

En toen ging het nieuws door de stad dat het dochttertje van Jäirus, nog maar twaalf jaar oud, ernstig ziek was. Ach, dachten de mensen, die ziekte van dat meisje zal wel een beetje meevallen. Jäirus was een vroom mens. Meer kinderen dan dat ene meisje hadden hij en zijn vrouw niet. Nee, God zou dit meisje niet laten sterven. Maar toen het meisje alleen maar zieker werd en dat zij volgens de dokters deze ziekte waarschijnlijk niet zou overleven, begonnen de mensen toch anders over Jäirus te denken.

God is rechtvaardig! En Hij straft de mensen niet zomaar. Zou Jäirus stiekem een heel erge zonde hebben gedaan, waar de mensen niets van afwisten? Met dat meisje kon het natuurlijk altijd nog goed aflopen. Zo lang er leven is, is er hoop, maar het was wel heel ‘toevallig’ dat zij juist nu ziek moest worden, terwijl rabbi Jezus op reis was. Zoiets ging niet buiten God om!

Jäirus en zijn vrouw die zielsveel van hun dochttertje hielden, hadden kosten noch moeite gespaard. De duurste dokters waren erbij gehaald. Maar zelfs deze geleerde mensen stonden bij dit doodzieke kind hun hoofd te schudden. Dit kwam niet goed...

Al hoger werd de koorts en iedereen in huis zag aankomen dat het dochttertje van Jäirus de avond niet zou halen.

Juist op deze dag kwam Jezus van een rondreis door Galilea terug in de stad Kapernaüm. Toen Jäirus dat hoorde, wist hij direct wat hem te doen stond. Als Jezus in zijn huis zou willen komen en zijn dochttertje de handen opleggen, dan kwam alles nog goed. Geen ziekte was zo erg of Jezus kon die persoon beter maken. Daar geloofde Jäirus heilig in.

Nog één keer wierp hij een blik op zijn doodziek kind. Nog één keer drukte hij een kus op de warme, klamme hand van zijn dochter. Toen pakte hij zijn jas, liep naar buiten, de stadspoort door en ging op weg naar Jezus. Als Jezus nu maar niet al te ver weg was...

Toen Jäirus Jezus in de verte aan zag komen zonk hem de moed in de schoenen. Een grote menigte mensen omringde Jezus en wat liepen ze langzaam. Er zat bijna geen beweging in. Als dit op deze manier zou doorgaan, dan was alles tevergeefs. Dan kwam Jezus te laat bij zijn doodziek kind. Maar als hij Jezus de noodzaak zou uitleggen om zo snel mogelijk met hem mee te gaan, misschien zou Jezus dan al die mensen wegsturen en hardlopend met hem meegaan naar zijn huis. Het ging tenslotte om leven of dood!

En al sneller liep Jäirus naar Jezus in zijn verlangen om bij zijn Meester te zijn en te pleiten voor zijn doodziek dochttertje.

De mensen die Jäirus zagen aankomen maakten ruimte voor hem, zodat hij direct naar Jezus toe kon lopen. Vlak voor Jezus zijn voeten liet Jäirus zich op de grond vallen.

‘Here,’ smeekte hij, ‘mijn dochttertje ligt op sterven. Wilt u alstublieft met mij meegaan en haar de handen opleggen? Dan zal ze beter worden en in leven blijven.’

Jezus keek vol medelijden naar Jäirus. Hij kende de pijn van Jäirus vanwege zijn stervend dochttertje. Jezus kende ook het geloof van Jäirus en zijn groot vertrouwen in hem. Zelfs nu zijn dochttertje elk moment zou kunnen sterven, twijfelde Jäirus niet dat Jezus hem zou kunnen helpen. Maar dan zou Jäirus ook

geholpen worden! Iemand die zo rotsvast in Jezus geloofde zou niet teleurgesteld worden.

Heel vriendelijk zei Jezus tegen Jaïrus: 'Kom overeind Jaïrus, ga staan. Ik ga met je mee naar jouw huis.'

Jaïrus sprong overeind. Hij wist het, ja hij geloofde het. Met zijn dochtertje zou het goed komen. Jezus had gezegd dat hij met hem mee zou gaan. En met Jezus erbij, dan komt alles goed.

Naast Jezus liep Jaïrus. Blij, maar toch niet helemaal gerust. Want wat hij gehoopt en ook verwacht had, dat gebeurde niet. Jezus stuurde de mensen niet naar huis, maar hij leerde hen. Ja, Jezus begon opnieuw te vertellen over God in de hemel.

En wat ging dat lopen naar zijn huis verschrikkelijk langzaam... Jaïrus kon zijn ongeduld bijna niet bedwingen. Kon dit allemaal nu niet wachten tot morgen?

Begrepen de mensen niet dat op dit moment zijn dochtertje wel dood zou kunnen gaan! En wanneer deze mensen het niet begrepen, waarom zei rabbi Jezus er dan niets van? Het lag Jaïrus op de lippen om tegen Jezus te zeggen: 'Heer, wacht nu niet langer. De dood wacht immers ook niet!'

Maar dit durfde Jaïrus niet. Nee, hoe zou hij rabbi Jezus tot grotere haast durven aanmanen? Maar hij hield het bijna niet meer uit! Hij zou willen schreeuwen en alle mensen weggagen. En toen werd het nog erger...

Jezus bleef staan, keek om zich heen en vroeg: 'Wie heeft mijn kleren aangeraakt?'

Simon antwoordde: 'Rabbi, hoe kunt u dat nu vragen? Iedereen staat hier tegen u aan te duwen.'

Maar Jezus keek in het rond. Hij wilde weten wie hem aangeraakt had, want hij had gevoeld dat er kracht uit hem was gegaan.

Wat was er gebeurd? Tussen al deze mensen liep ook een vrouw die al 12 jaar lang ziek was. Ze verloor steeds bloed. Daardoor kon zij niet meer haar normale werk doen. Altijd was er die vreselijke vermoeidheid, om nog maar te zwijgen over de pijn en ook de schande. Want het was geen gewone ziekte die ze had, een ziekte waar je met iedereen over kon praten. Nee, deze ziekte maakte haar onrein en als er andere mensen bij waren dan durfde ze het niet eens te noemen. De dokters, bij wie ze hulp had gezocht, konden haar niet helpen. Nee, haar pijn was zelfs erger geworden. Al haar spaargeld had ze aan de dokters besteed. Het had niet geholpen.

En nu wist deze vrouw dat er maar één Iemand was die haar zou kunnen helpen: nl. Jezus van Nazareth, zoals hij in de volksmond genoemd werd. Maar... Jezus was nooit alleen. Altijd waren er van die mannen om hem heen. En dan durfde ze het van haar ziekte niet tegen Jezus te zeggen.

Nu had ze iets bedacht zodat die mannen niet zouden horen dat zij steeds bloed verloor. Ze zou beter worden terwijl niemand het zou merken... Zelfs Jezus niet. Als ze nu vlak achter Jezus zou gaan staan en zijn jas aan zou raken. Ja, dat geloofde deze zieke vrouw, als ze dat zou doen, dan zou ze beter worden.

Het viel haar niet mee om zich door al die mensen heen te wringen en vlak achter Jezus te gaan staan. Soms kon ze bijna niet meer. Maar ze beet op haar tanden en zette door. Stapje voor stapje kwam ze al dichterbij Jezus. En toen, met een erg kloppend hart, stak ze haar hand uit en raakte de jas van Jezus aan. Op datzelfde moment voelde ze dat ze beter was. Die dodelijke vermoeidheid gleed uit haar weg. Haar bloed was weer gezond en goed. O, wat voelde ze zich blij, zo verschrikkelijk blij!

Nu moest ze wel zo snel mogelijk daar vandaan, voordat zij van blijdschap zou uitschreeuwen: *'Mensen, weten jullie het al? Ik ben genezen!'*

Vreemd was dat, maar op dat zelfde moment zou ze ook wel kunnen huilen. Huilen van blijdschap om reden dat ze genezen was.

Op datzelfde moment terwijl ze al bezig was om 'zich uit de voeten' te maken, hoorde ze Jezus zeggen: 'Wie heeft mijn kleren aangeraakt?'

Ze ging door de grond van schrik. Ze kon geen stap meer verzetten. Even kreeg ze nog hoop toen ze Simon hoorde zeggen: 'Rabbi, hoe kunt u dat nu vragen? Iedereen staat hier tegen u aan te duwen.'

Maar ze hoorde Jezus heel duidelijk zeggen: 'Nee Simon, zo bedoel ik het niet. Ik voelde kracht uit mijn lichaam gaan om iemand te genezen.'

De vrouw wist dat nu alles uit zou komen en de angst greep haar bij de keel. Hoe kon ze ook zo dom zijn om te denken dat Jezus niets zou merken! Haar onreine hand had de heilige rabbi aangeraakt en nu verdiende ze straf. Haar oude ziekte zou in alle hevigheid terugkomen, ja nog erger dan eerst en dat had ze verdiend! Al bevend van angst liep ze naar Jezus toe, knielde voor hem en zei: 'Heer, ik heb het gedaan.'



*'Heer, ik heb het gedaan.'*

Alles vertelde ze aan Jezus. Van alle ellende die ze meegemaakt had tijdens haar twaalf jaar ziek zijn. En ook van haar hoop dat Jezus haar zou genezen. Ze vertelde van haar blijdschap dat Jezus haar genezen had. En dat ze nu wist dat zij door haar stiekem gedrag, straf zou krijgen.

Het was stil geworden om Jezus heen. Niemand durfde meer een woord te zeggen en allemaal wachtten ze op het oordeel, dat deze heilige rabbi uit zou spreken.

Maar Jezus keek haar aan. In zijn zuivere ogen was alleen maar blijdschap om zo'n groot en vast vertrouwen in hem.

‘Dochter’, zei hij tegen haar, ‘je bent beter geworden, dankzij je geloof. Je kunt gerust zijn. Je ziekte is verdwenen.’

Toen even later de rust in de menigte weergekeerd was, liep deze vrouw tussen de rijen mensen door. Twaalf jaar jonger dan toen ze zojuist bij Jezus kwam. Ze wist niet wat groter was, haar blijdschap of haar dankbaarheid.

Terwijl deze vrouw door Jezus genezen werd, kreeg Jaïrus bericht dat zijn dochtertje was overleden. Een dienaar van Jaïrus drong zich door de menigte en zei tegen hem: ‘Uw dochter is gestorven. U kunt Jezus maar beter met rust laten.’

Verslagen stond Jaïrus daar terwijl de tranen hem in de ogen sprongen. Hij was er al bang voor geweest dat het zo zou gaan. Zijn arm meisje, zijn dochtertje. Nu was hij er niet eens bij geweest toen ze stierf. Nu moest hij tegen Jezus zeggen, dat het niet meer hoefde. Dat ze te laat waren. En daarna moest hij naar huis, naar zijn vrouw om haar te troosten. En God wist dat hijzelf ook veel troost nodig had.

Maar nog voordat Jaïrus een woord tegen Jezus kon zeggen, keek Jezus hem aan en zei: *‘Wees niet bang Jaïrus! Ik heb je beloofd dat ik je zou helpen. Blijf geloven!’*

Jaïrus wist niet wat Jezus met deze woorden bedoelde. Hij begreep niet dat er nog hulp mogelijk was. Maar hoe gek het ook klonk, Jaïrus was blij met deze woorden van Jezus. Jezus zou het goed maken, al wist Jaïrus niet van hoe. En hoe graag hij nu ook zo snel mogelijk naar huis wilde, naar zijn overleden dochtertje, hij bleef bij Jezus. Hij voelde dat daar, bij Jezus, zijn plek was.

Eindelijk kwamen ze bij het huis van Jaïrus. Op de weg voor het huis hoorden ze al het luide gehuil van de ‘huilvrouwen’. Dat hoorde zo wanneer er iemand was overleden. Dan kwamen de burens en alle familieleden en allemaal huilden ze zo luid mogelijk. Ja, er werden zelfs ook vaak nog ‘klaagvrouwen’ ingehuurd, die rouwliederen zongen waarin ze de overledenen prezen. Hoe luider het gehuil, hoe mooier de familie het vond. Het gebeurde ook wel dat de ‘huilvrouwen’ hun tranen in kleine flesjes opvingen. Die flesjes werden dan bewaard als aandenken aan deze diep droevige dag. En vooral nu, bij Jaïrus deden ze extra goed hun best. Al luider klonk hun gehuil en al verder klonk het verdriet.

Voor het huis van Jäirus liet Jezus de mensen stilstaan. Alleen drie van zijn leerlingen, nl. Simon, Jacobus en Johannes mochten met Jäirus en Jezus mee naar binnen. Jezus wist wat hij daar in het huis van Jäirus moest doen. Maar hij wilde niet dat alle mensen dat te weten zouden komen. Men kon nooit weten wat de mensen gingen doen als ze zo'n machtig teken zouden zien. En het was nu nog niet de tijd dat Jezus aan alle mensen wilde laten zien dat hij de Messias was.

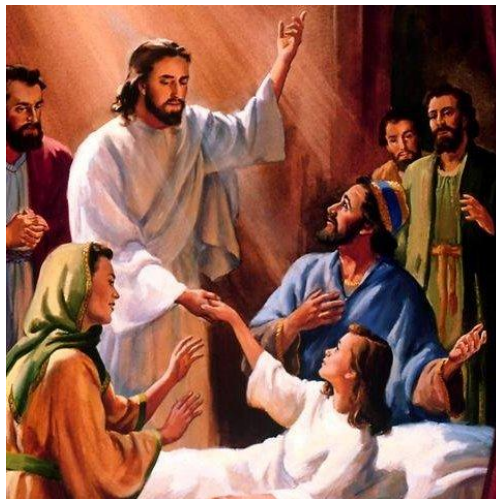
Toen Jezus het huis van Jäirus binnenkwam, keken de 'huilvrouwen' hem aan met een gezicht van: 'Wat doe jij hier? Jouw werk is zieke mensen beter maken. Maar hier is een dode in huis en nu is het onze beurt. Jezus, je bent te laat. Je had eerder moeten komen toen het meisje nog leefde.'

Al luider begonnen ze weer met hun klaagzangen, deze vrouwen die ingehuurd waren om veel misbaar te maken en op een zeer luidruchtige manier te treuren. Op luide en strenge toon zei Jezus tegen deze vrouwen: 'Waarom staan jullie zo luid te huilen? Het meisje is niet gestorven, maar ze slaapt.'

De huilvrouwen begrepen niets van deze woorden van Jezus. Dacht Jezus nu echt dat zij niet konden vaststellen dat dit meisje overleden was? Dat zij een doodslied zongen voor een meisje dat sliep? Gewoon bespottelijk. Ze lachten Jezus vierkant in zijn gezicht uit.

Door dit hoogmoedig lachen van deze huilvrouwen werd Jezus boos. Hij stuurde ze allemaal het huis uit. Alleen de drie discipelen en de ouders van het meisje mochten mee naar de slaapkamer waar het overleden meisje lag. Ze lag op haar eigen bed met haar handen gevouwen. Haar doodsbлек gezicht op een wit kussen.

Jezus liep naar haar toe en pakte haar koude, dode hand. Hij zei slechts twee woorden in dezelfde taal waarin zijn moeder hem riep toen hij nog een kleine jongen was: 'Talita koem', wat betekende: 'Zeg meisje, ga staan en kom van je bed af.'



*'Zeg meisje, ga staan en kom van je bed af.'*

Jezus had de woorden nauwelijks uitgesproken of het meisje kwam overeind, gleed van het bed af en begon door het huis heen te lopen. Ze wist niet beter of deze vreemde man daar bij haar bed, had haar wakker gemaakt uit een lange en diepe slaap. En rustig alsof hij zojuist geen onbegrijpelijk wonder had gedaan zei Jezus tegen de ouders van het meisje: ‘Geef het kind wat te eten, want ze zal wel honger hebben.’

Jaïrus en zijn vrouw en ook de drie leerlingen van Jezus die bij dit wonder aanwezig waren, konden geen woord uitbrengen. Dat Jezus zieke mensen beter maakte en dat hij boze demonen uit kon werpen, ja, dat wisten ze. Maar dat Jezus ook macht had over leven en dood, dat was niet te begrijpen. Langzaam drong het tot hen door dat Jezus meer was dan een groot profeet. Hij was de Messias. Jezus zelf was God.

Wat waren Jaïrus en zijn vrouw blij. Ze wilden het wel uitschreeuwen van blijdschap en aan alle mensen gaan vertellen dat hun ziek en zelfs overleden dochtertje weer leefde en helemaal gezond was. Het deed Jezus goed toen hij zag hoe dankbaar Jaïrus en zijn vrouw waren. Maar daarom vond hij het nog niet goed dat zij dit wonder wereldkundig maakten. Streng verbood Jezus deze vijf mensen om over dit wonder te praten. Nu nog mochten alle mensen niet weten dat hij de beloofde Messias was. Het was de tijd nog niet om dit bekend te maken. Zijn tijd was nog niet gekomen.